

Arrest

nr. 254 817 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 januari 2016 om internationale bescherming. Op 18 mei 2016 wordt zijn verzoek onontvankelijk verklaard omdat hij geen gevolg had gegeven aan zijn oproeping door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ).

1.2. Op 26 juli 2016 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat dit verzoek op 19 augustus 2016 in overweging wordt genomen, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 6 februari 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 29 maart 2018 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 26 juni 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest nr. 216 514 van 7 februari 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 1 september 2020 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 16 november 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in Khafr, Iran waar u woonde tot uw familie tien jaar geleden naar Shiraz verhuisde. U behaalde uw middelbareschooldiploma en studeerde daarna informatica aan de Islamitische Universiteit van Azad tot in de lente van het jaar 1394 van de Perzische kalender (PK), ofwel 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (GK). U maakte uw studies informatica evenwel niet af. U verkocht daarnaast ook huishoudtoestellen in een winkel die u openhield samen met uw zakenpartner M. A. M. S. (...) sinds u verhuisd was naar Shiraz.

In de 11e maand van 1392 PK (februari 2014 GK) ging u bij Masaf met de bedoeling in contact te geraken met hooggeplaatste individuen om informatie te bekomen over Afghanen die door Iran in de oorlog in Syrië en Irak ingezet worden. U werkte niet officieel voor Masaf maar was er via uw buurman binnengeraakt en kreeg de taak te patrouilleren op straat en te bewaken. Daarnaast vroeg men u ook Windows te installeren of pc's te updaten. Zo kreeg u tijdens gesprekken tussen hoge officieren waar u bij zat te horen dat Afghanen naar Syrië en Irak gestuurd werden in ruil voor geld of onder de bedreiging dat ze anders gerepatriëerd zouden worden. U las soortgelijke informatie in een document dat een dergelijke richtlijn bevatte toen u een computer aan het updaten was. U wilde deze informatie bekendmaken en stuurde deze door naar de e-mailadressen van A. S. (...), de verantwoordelijke voor de mensenrechten in Iran, en S. E. (...), een uit Iran gevluchte advocate die tegen het Iraanse regime was, die u via de zoekmachine Google op het internet gevonden had. U kreeg hier geen antwoord op en vermoedt dat de adressen vals waren en verspreid waren geweest door de Iraanse overheid.

U groeide op als soenniet maar bekeerde u in de winter van 1390 PK, 2011 GK, tot het protestantisme nadat u de blijde boodschap ontving via een vriend. Sinds de zomer van 1390 PK, 2011 GK, was u naar bijeenkomsten van een geheime kerkgemeenschap beginnen gaan. Toen uw bekering bekend raakte op uw werk in de zevende maand van 1394 PK (september 2015 GK), besloot u Iran te ontvluchten op 17/07/1394 PK (9 oktober 2015 GK). De Iraanse autoriteiten deden een huiszoeking bij u thuis op de 10e van de islamitische maand moharam (24 oktober 2015 GK), waarbij uw laptop in beslag werd genomen waar gesprekken met S. E. (...) en A. S. (...) op stonden. Een maand na de huiszoeking, toen u zich reeds in Turkije bevond, werd u valselijk beschuldigd van spionage. U kwam op 6 december 2015 aan in België.

Op 6 januari 2016 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 18 mei 2016 werd uw verzoek onontvankelijk verklaard omdat u geen gevolg had gegeven aan uw oproeping door de DVZ.

Op 26 juli 2016 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In België was u achtereenvolgens actief in kerken in Lommel, Gent en Turnhout. Op 27 maart 2016 liet u zich dopen in de kerk van Lommel. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u uw protestantse geloof niet te kunnen belijden. U vreesde daarnaast de Iraanse autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: uw doopkaart, wenskaarten die u ontvangen had naar aanleiding van uw doop, een attest van Dr. G. (...) en van de medische dienst van het opvangcentrum Reno dat u antidepressiva neemt, een verslag van uw psychotherapeut E. D. (...) dat u met een depressie kampt, een arbeidsonbekwaamheidsattest van Dr. T. (...), een attest van Dr. P. (...) dat u tweemaal per maand naar de psycholoog gaat en medicatie voor uw psychologische problemen neemt, een attest van de kerk van Turnhout dat u wekelijks naar de kerk gaat in Turnhout, een brief van de Protestantse Rabotkerk over uw inzet in deze kerk, een attest van Dr. D. (...) dat u een depressieve stoornis heeft met een

vermoedelijke persoonlijkheidsstoornis en een vermoedelijke psychopathische en/of psychotische component, een psychologisch verslag van uw psychotherapeut E. D. (...) dat een psychiatrische diagnosestelling zich opdringt naar aanleiding van uw manipulatief, eisend en agressief gedrag en naar aanleiding van een vermoeden van alcoholmisbruik, een attest van psychiater C. (...) dat u sinds drie jaar met een depressieve stoornis kampt, een attest van neuropsychiater Dr. D. V. (...) dat u een depressieve stoornis heeft en met concentratiestoornissen kampt ten gevolge hiervan, een usb-stick met foto's van uw doopsel en foto's van een kopie van uw amayeshkaart. U legde daarnaast een kopie neer van de amayeshkaart van uw vader en van prints van uw Facebookprofiel.

In het kader van uw tweede verzoek nam het CGVS op 6 februari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan uw voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 29 maart 2018 diende u een derde verzoek in voor internationale bescherming. In het kader van uw volgend verzoek verklaarde u op een aantal punten niet de waarheid verteld te hebben en dit nu wel te doen. U verklaarde gelogen te hebben over uw identiteit en over uw politieke activiteiten in Iran. U paste de schrijfwijze van uw familienaam aan van S. (...) naar S. (...), de voornaam van uw vader naar A. L. (...) en uw geboortjaar naar 1988. U stelde dat uw bekering tot het christendom wel de waarheid was en vreesde bij terugkeer naar Afghanistan de doodstraf te zullen krijgen omwille van uw bekering.

Ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: uw amayeshkaart, uw Iraanse werkkaart, uw doopbewijs van de protestantse kerk, rapporten en puntenlijsten van de lagere en middelbare school, uw studentenkaart van de middelbare school, uw bankkaart van Iran Bank Mellat, een boksdiploma, een bundel informatie over uw vertrouwenspersoon, uw levenswandel, argumenten voor uw verzoek om internationale bescherming en verklaringen voor misverstanden, een brief van de Iraanse kerk in Turnhout, een bewijs van verzending, uw vaccinatiekaart voor vluchtelingen in Iran, een andere vaccinatiekaart en uw ongevallenverzekeringskaart voor studenten. U legde daarnaast kopieën neer van de volgende documenten: de identiteitskaart van uw vertrouwenspersoon, de amayeshkaart van uw vader, de amayeshkaart van uw moeder, een foto van uw vader met u en uw drie broers, de identiteitskaart van uw echtgenote en de taskara van uw vader.

Het CGVS verklaarde uw derde verzoek op 26 juni 2018 niet-ontvankelijk omdat er nog steeds geen geloof gehecht kon worden aan uw voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de RvV op 6 juli 2018. In haar arrest van 7 februari 2019 bevestigde de RvV de motivering van het CGVS.

Op 1 september 2020 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw volgend verzoek verklaart u in 1391 (2012) bekeerd te zijn tot het christendom. Uw ouders zijn op de hoogte geraakt van uw bekering, gedragen zich koud en afstandelijk tegen u en vragen u zich te bekeren tot de islam en vergiffenis te vragen. Op uw openbare Facebookprofiel publiceert u foto's en artikels over Jezus en het christendom. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen te zullen ondervinden omwille van uw bekeringsdrang. U vreest er vermoord te zullen worden door gewone mensen of de Afghaanse autoriteiten omwille van uw bekering. Bij terugkeer naar Iran vreest u geëxecuteerd te zullen worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering.

Ter ondersteuning van uw vierde verzoek om internationale bescherming legt u uw originele Afghaanse paspoort (d.d. 13.05.2020) en een kerkelijke verklaring van de Protestantse Kerk van Turnhout (d.d. 09.10.2020) neer. U legt tevens kopieën neer van een brief van uw advocaat (d.d. 31.08.2020), van vijf foto's van u genomen tijdens evenementen en ceremonies die door de kerk georganiseerd werden, en van uw doopbewijs, waarvan u het origineel reeds neerlegde in het kader van uw vorige verzoeken.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde profiel van Afghaans vluchteling in Iran. U legde immers foutieve, tegenstrijdige en incoherente verklaringen af over uw nationaliteit, uw identiteitsdocumenten en de leefwereld van Afghaanse vluchtelingen in Iran. Daarnaast vertoonde u een gebrekkige kennis over het Iraanse beleid ten opzichte van kinderen van gemengde Afghaans-Iraanse huwelijken. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke profiel, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken of de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakte u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw tweede verzoek om internationale bescherming. Het CGVS verklaarde vervolgens uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat de door u aangebrachte nieuwe elementen en stukken –de nieuwe schrijfwijze van uw familienaam, de aanpassing van uw vaders voornaam van A. (...) naar A. L. (...), de aanpassing van uw geboortjaar van 1991 naar 1367 of 1988, uw amayeshkaart en de amayeshkaarten van uw ouders– geen afbreuk deden aan de essentie van de beoordeling van uw tweede verzoek om internationale bescherming, maar uw algemene geloofwaardigheid eens te meer schaadden. In haar arrest van 7 februari 2019 bevestigde de RvV de motivering van het CGVS. In het dossier van uw huidig verzoek moet worden vastgesteld dat er opnieuw geen nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw vierde verzoek wenst u uw Afghaanse nationaliteit aan te tonen door middel van een origineel Afghaans paspoort uitgegeven door het Afghaanse consulaat in Bonn op 13 mei 2020. Uw Afghaans paspoort is echter geenszins een bewijs van uw beweerde Afghaanse nationaliteit, laat staan van uw voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran, in tegenstelling tot wat uw advocaat betoogt in haar schrijven. Het is immers van algemene bekendheid dat ten gevolge van de decennialange burgeroorlogen die het land geteisterd hebben, de plaatselijke registers van burgerlijke stand gedurende jaren niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden. Evenmin legt u een authentiek document neer op basis waarvan het consulaat zich kan hebben gesteund om een dergelijke nationaliteitsverklaring op te stellen en aan u te overhandigen. De eerder door u neergelegde identiteitsdocumenten werden immers vals bevonden door het CGVS. Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat het aan u overhandigde paspoort u verstrekt werd louter op basis van uw verklaringen. Het schrijven van uw advocaat, waarin zij stelt dat u zich naar het consulaat begeven hebt met de vraag een taskara en paspoort te bekomen, ondersteunt deze veronderstelling. Bovendien laat u nog steeds na de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw vorige verzoeken over uw nationaliteit, geboortedatum, familienaam, de nationaliteit van uw ouders, de geboortedatum van uw vader, ... uit te klaren. Tevens moet worden benadrukt dat u er in de loop van uw asielprocedure

helemaal niet voor hebt teruggedeinsd om valse asielmotieven en valse bewijsstukken aan te brengen en zaken in te studeren om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure. Uw paspoort is dan ook niet van aard uw beweerde nationaliteit of voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran aan te tonen.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Afghanistan of Iran vreest gedood te zullen worden omwille van uw bekering tot het christendom, dat uw ouders op de hoogte geraakt zijn van uw bekering, en dat u op uw openbare Facebookprofiel foto's en artikels over Jezus en het christendom publiceert (verklaring Volgend Verzoek, d.d. 12.10.2020, vragen 17, 19 en 21) alsook met betrekking tot de overige documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet –de kerkelijke verklaring van de Protestantse Kerk van Turnhout, de foto's die van u genomen werden tijdens door de kerk georganiseerde evenementen en ceremonies, en uw doopbewijs– moet worden vastgesteld dat deze verklaringen en stukken inhoudelijk geen verband houden met het door u aangemeten profiel van Afghaans vluchteling in Iran, dat ongeloofwaardig bevonden werd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/2, § 1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"4.1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat het volgend verzoek van verzoeker niet ontvankelijk dient te worden verklaard omdat er volgens het Commissariaat-Generaal nog steeds geen geloof gehecht kan worden aan de nationaliteit van de verzoekende partij.

Evenmin beschikt het Commissariaat-Generaal over voldoende elementen om te kunnen oordelen dat de verzoekende partij geen ernstig risico loopt op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot zijn conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd minstens vernietigd moeten worden.

4.3. Aangaande het asielrelaas en de vluchtmotieven van de verzoeker

-4.3.1. De Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij

Het Commissariaat-Generaal motiveert in de bestreden beslissing dat het origineel Afghaans paspoort dat de verzoekende partij voorlegt geenszins een bewijs levert van verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit!

Verzoeker is verbluft deze motivering van het CGVS te lezen!

Uit de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat het Commissariaat-Generaal geen enkel grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker, doch dat zij zich louter verschuilt achter voorgaande motiveringen, zonder rekening te houden met de reeds voorgelegde documenten, noch met de actuele vrees van de verzoeker.

Er dient hierbij opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal nooit enige twijfel heeft geuit aan verzoekers bekering tot het christendom, doch zij stelde dat verzoekers vrees omwille van zijn bekering tot het christendom, ondergeschikt was aan de beoordeling over zijn nationaliteit!

a) Vooreerst wenst verzoekende partij te verwijzen naar artikel 48/6 Vw die het volgende stelt:

"(...)"

Het artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat bewijsstukken omtrent de identiteit en nationaliteit een kernelement uitmaken bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

De verzoekende partij heeft reeds in zijn voorgaande verzoek om internationale bescherming, verscheidene bewijsstukken voorgelegd met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, doch deze werden niet aanvaard, noch door het Commissariaat-Generaal, noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op zijn verklaringen en omdat de documenten voornamelijk kopieën betroffen.

In alle voorgaande verzoeken om internationale bescherming werd er steeds twijfel geuit aan verzoekers nationaliteit uit Afghanistan.

Mede hierom werden stappen ondernomen om een Afghaans paspoort te bekomen, gezien dit het enigste resterende bewijs is dat aantoonde dat de verzoekende partij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit bezit.

Dat dit document zonder pardon van tafel wordt geveegd door het CGVS, is voor verzoekende partij onaanvaardbaar.

b) Het Commissariaat-Generaal motiveert onder meer in de bestreden beslissing dat het Afghaans paspoort geenszins een bewijs kan zijn van zijn Afghaanse nationaliteit, omdat verzoeker evenmin ook

een authentiek document neerlegt op basis waarvan het consulaat zich kan hebben gesteund om een nationaliteitsverklaring op te stellen en te overhandigen.

Echter werd de verzoekende partij ook niet gehoord door het Commissariaat-Generaal, waardoor de verzoeker ook geen duidelijke verklaringen kon afleggen met betrekking tot het bekomen van het Afghaans paspoort.

Zo heeft de verzoekende partij een kopie verkregen van de oude taskara van zijn vader. (zie bijlage, stuk 2)

Het is op basis van deze oude taskara van zijn vader, dat de verzoeker naar de Afghaanse ambassade in Brussel is geweest, met de vraag voor de opmaak van een nationaal paspoort. Het is aldus niet zo, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt, dat het paspoort van de verzoeker enkel en alleen werd afgegeven op basis van zijn verklaringen.

Verzoeker heeft wel degelijk zijn Afghaanse herkomst moeten aantonen voor de Afghaanse ambassade, teneinde dit paspoort te bekomen.

Verzoeker baseert zich aldus vooreerst op de schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), wat het recht om gehoord te worden, beschermd.

Verzoeker verwijst naar artikel 41 van het Handvest, waarin het recht om gehoord te worden is verankerd en erkend is als een algemeen rechtsbeginsel:

"(...)"

Het recht om gehoord te worden in een gerechtelijke of administratieve procedure is dus een essentieel onderdeel van de rechten van de verdediging. Het maakt niet enkel deel uit van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel maar is ook een algemeen beginsel dat op zichzelf staat.

Het recht om gehoord te worden in de administratieve context is dus een beginsel van behoorlijk bestuur dat is ontwikkeld door de Europese en Belgische rechtspraak.

Ook de Raad van State heeft bevestigd dat het hoorrecht een fundamenteel recht inhoudt:

"(...)"

(RvS 26 april 2016, nr. 234.511)

In casu wordt verzoeker volgend verzoek ten gronde geweigerd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 Vw werd ingevoegd bij Wet van 08 mei 2013 tot wijziging van de Vw en opnieuw gewijzigd bij Wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vw en is inwerking getreden op 22/03/2018.

Dit artikel vormt een omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking van de vroegere richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005) en meer bepaald artikel 40.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 Handvest is in casu derhalve van toepassing.

Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel de formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht.

In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielpprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplichten het recht op inzage", T. Vreemd., 2009, blz20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro 34)

Art 40 lid 2 van Richtlijn 2013/32/EU voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorafgaande asielaanvraag.

Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen.

In dit verband bepaalt artikel 40 lid 3 van Richtlijn 2013/32/EU dat indien uit het in lid 2 bedoelde voorafgaand onderzoek, wordt geconcludeerd dat er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking krachtens

Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II.

Op datum van 17/11/2020 heeft het Commissariaat-Generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk (volgend verzoek) genomen in het kader van het vierde verzoek om internationale bescherming.

Tegenpartij was van oordeel dat hij op basis van artikel 57/5ter § 2, 30 Vw een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker verstrekte elementen en dit, tot grote verbazing van verzoeker, zonder een persoonlijk onderhoud aan verzoeker te verlenen.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokkene materie beheersen (HvJ, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro 34).

De Raad dient in casu, luidens deze vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel voorafgaand onderzoek de weigeringsbeslissing van tegenpartij hadden kunnen beïnvloeden (zie arrest RVV29/09/2014 nr 130.417 overweging 2.2.6 die refereert naar vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest van 10/09/2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro. 40). Dat dit in casu wel degelijk het geval is.

Indien de verzoeker persoonlijk gehoord had geweest met betrekking tot de afgifte van zijn Afgaans paspoort, dan had de verzoeker kunnen verklaren op basis van welke documenten hij zijn paspoort heeft verkregen, wat, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, voor het Commissariaat-Generaal een essentieel element betreft.

Want zo blijkt ook uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hem geen vragen werden gesteld over hoe hij het Afgaans paspoort is bekomen. (zie verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 18).

Het is uiteraard onaanvaardbaar, dat het Commissariaat-Generaal oordeelt dat dit paspoort geen enkele bewijskracht zou hebben, en botweg oordeelt dat dit paspoort werd opgemaakt louter en alleen op basis van verzoekers verklaringen, zonder hem hier zelfs maar over te horen.

Door dit niet te doen, schendt het CGVS op flagrante wijze het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.

c) De Raad moet in het kader van zijn controleopdracht de relevante informatie die de basis vormt van een bestreden beslissing zelf nagaan. Dit betreft bijvoorbeeld de draagwijdte van informatie of elementen op basis waarvan tegenpartij stelt dat iemand (in casu verzoeker) niet van een bepaalde plaats of land afkomstig is.

(Gaëtan de Moffarts, "Vertrouwelijke info, rechten van verdediging en rechterlijke controle door RVV, T. Vreemd., 2013, blz 236)

Overeenkomstig artikel 10 lid 3 van de Procedure richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, dat de vereisten voor de behandeling van asielverzoeken betreft, dienen "de lidstaten erop toe te zien dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek.

Indien de Raad van mening is dat een origineel nationaal paspoort van Afghanistan géén relevantie kan worden gegeven dan stelt verzoeker zich serieus de vraag welk identiteitsdocument dan wél nog een rol kan betekenen in het Belgisch asielcontentieux...

Immers mag het duidelijk zijn dat met het voorleggen van een nationaal paspoort van Afghanistan, dit wel degelijk een nieuw element betreft in de zin van artikel 57/6/2§i van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent aldus dat dit zeer concrete specifieke omstandigheden binnen het kader van het hoorrecht zijn die het door tegenpartij individueel voorafgaand onderzoek hadden kunnen beïnvloeden waardoor de besluitvorming in kwestie een andere afloop van de administratieve procedure had kunnen (moeten) hebben.

(zie HvJ 10 september 2013, C - 383/13 PPU, M.G. e.a. ro 40)

Verzoeker had namelijk kunnen duiden welke stappen hij heeft ondernomen om zijn Afgaans paspoort te bekomen en welke documenten hij diende voor te leggen op de ambassade om zo'n paspoort te verkrijgen.

Verzoeker constateert aldus dat dergelijke onregelmatigheid het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming van tegenpartij een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren.

(zie arrest RVV 29/09/2014 nr 130.417 overweging 2.2.6)

Verzoeker meent dan ook dat het hoorrecht, zoals gewaarborgd in artikel 41 Handvest, werd geschonden en dus ook artikelen 48/3, 48/4 § 2 Vw, 48/5 § 3 Vw en 57/6/2 Vw want er zijn wél

elementen voorhanden die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer, alsook is er wél duidelijkheid over zijn Afghaanse nationaliteit.

d) Tenslotte wenst de verzoeker hierbij ook nog op te merken dat reeds in het verleden België werd veroordeeld (en dus het CGVS en de Raad) voor niet de nodige bewijskracht te geven aan voorgelegde documenten in de asielprocedure.

Verzoeker kan hierbij verwijzen naar het arrest Singh e.a. v. België waarin België werd veroordeeld voor een schending van artikel 3 en 13 EVRM omdat er onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de voorgelegde documenten.

Zo werd het volgende geoordeeld in het arrest van 2 oktober 2012:

"(...)"¹

Het Commissariaat-Generaal toont in casu onvoldoende aan dat zij een grondig onderzoek hebben gevoerd naar de echtheid van het Afghaanse paspoort van de verzoeker.

Meer zelfs, zij verwijzen enkel naar 'een algemene bekendheid' dat ten gevolge van decennialange burgeroorlogen die het land geteisterd hebben, plaatselijke registers van de burgerlijke stand jarenlang niet werden bijgehouden ofwel volledig vernietigd werden.

Nergens verwijst het CGVS naar beschikbare objectieve informatie die hun bewering staakt!

Indien het CGVS oordeelt dat een nationaal paspoort geen enkele bewijskracht heeft, mag er toch wel enige grond voor motivering verwacht worden en kan het aldus onmogelijk aanvaard worden dat het CGVS zich hierin steunt op een loutere standaardmotivering.

Indien deze redenering van het CGVS dient doorgetrokken te worden, kan elk nationaal identiteitsdocument zonder pardon in twijfel worden getrokken, zonder enige vorm van verweer of verduidelijking aan te brengen.

Gelet op ernstig risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer (zie verder infra) had het CGVS toch een grondiger onderzoek mogen voeren naar de echtheid van het paspoort, als zij hier dan toch zoveel twijfel aan uiten.

Mede gelet op het feit dat het principe van het onderzoek van bewijskracht van documenten, ondertussen behoort tot de rechtsleer van de Raad:

"(...)"²

De beoordeling van het arrest van 2 oktober 2012 van Singh e.a. t. België werd later opnieuw door het Hof bevestigd in het arrest M.D. en M.A. t. België uit 2016:

"(...)"³

Dat het Afghaans paspoort van de verzoeker wel degelijk een kernelement uitmaakt in verzoekers vrees voor vervolging.

Er werd met name nooit enige twijfel geuit aan verzoekers geloof! De bestreden beslissing maakt hier een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel door het volgende te motiveren:

"(...)"

Verzoeker is ernstig gegriefd dat hij moet lezen dat met zijn hoofdvrees – met name zijn bekering tot het christendom – opnieuw in geen enkele mate rekening wordt gehouden.

Verzoeker is namelijk een overtuigd christen en dit al sinds 2012. Dat zijn Afghaans paspoort bewijst dat verzoeker een Afghaanse onderdaan is en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan aldus een ernstig risico op vervolging heeft omwille van zijn geloof, (zie verder ook infra).

De motivering van het Commissariaat-Generaal houdt geen rekening met de vaststaande rechtspraak van het EHRM dat zelfs wanneer een verzoeker niet geloofwaardig wordt bevonden op basis van zijn verklaringen, de autoriteiten nog steeds de verplichting hebben om rekening te houden met de voorgelegde schriftelijke bewijsstukken als die op zich al voldoende kunnen zijn voor het bewijs dat de verzoeker een ernstig risico loopt bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Deze redenering werd door het Hof ondermeer gevolgd in het arrest I. t. Zweden:

"(...)"⁴

e) De verzoekende partij heeft een nationaal Afghaans paspoort voorgelegd, uitgegeven door de bevoegde autoriteiten.

Een internationaal paspoort is geen leeg document.. Het is het hoogst mogelijke identiteitsdocument dat een persoon kan voorleggen.

Dat het CGVS het Afghaans paspoort niet als nieuw bewijs aanvaard, vraagt verzoeker zich terecht af wat het CGVS dan wel verwacht wat men kan voorleggen om zijn nationaliteit te bewijzen.

Dat de verzoekende partij niet de kans heeft gekregen om de nodige verklaringen af te leggen met betrekking tot het verkrijgen van zijn nationaal paspoort, wat een schending van zijn hoorrecht impliceert.

Dat het CGVS louter zich baseert op (vroegere) verklaringen van de verzoekende partij en de authenticiteit van het paspoort betwist, doet ernstig afbreuk aan de rechtspraak van het Europees Hof

voor de Rechten van de Mens, waar de verzoeker naar verwijst en waar België reeds verschillende malen voor veroordeeld werd.

Dat dit element onvoldoende door het Commissariaat-Generaal werd onderzocht.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

De situatie voor christenen in Afghanistan is dermate gevaarlijk, dat louter motiveren dat het paspoort van de verzoeker geen bewijs vormt en er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het CGVS een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker, op basis van de objectief aanwezige elementen in zijn verzoek, met name zijn bekering tot het christendom en zijn nationaliteit van Afghanistan.

Er werd nooit enige twijfel geuit aan verzoekers geloof door het CGVS, doch er werd steeds geoordeeld dat deze vrees ondergeschikt was aan de nationaliteit en herkomst van de verzoeker.

Dat de verzoeker, met het voorleggen van zijn Afghaans paspoort, zijn nationaliteit bewijst en kan aantonen dat hij omwille van zijn christelijk geloof, een ernstig risico heeft bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker had hierom wel degelijk als vluchteling erkend dienen te worden overeenkomstig het artikel 48/3 Vw, of minstens dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient het CGVS verder grondig onderzoek te voeren.

4.4. Aangaande de nood aan subsidiaire bescherming overeenkomstig het artikel 48/4 en

- 4.4.1. Aangaande de subsidiaire bescherming onder het artikel 4.8/4. §2 b) Vw

Het artikel 48/4 Vw stelt het volgende:

"(...)"

Het CGVS stelt in de bestreden beslissingen met betrekking tot artikel 48/4 §2 b) Vw het volgende:

"(...)"

De verzoekende partij kan zich hiermee niet akkoord verklaren.

De motivering van het CGVS is op dit punt niet ernstig te noemen. Het CGVS voldoet hier immers niet aan haar onderzoeksbevoegdheid, noch houdt zij terdege rekening met alle elementen in het dossier.

- 4.2.2. Aangaande de situatie van christenen in Afghanistan

a) Verzoekende partij is opnieuw verbaasd dat het CGVS in geen enkele mate rekening houdt met zijn vrees bij terugkeer omwille van zijn bekering tot het christendom.

Hoewel de bestreden beslissing verwijst naar alle documenten en verklaringen die verzoeker heeft afgelegd omtrent zijn vrees omwille van zijn bekering tot het christendom, motiveert het CGVS botweg dat dit geen uitstaan heeft met zijn profiel van Afghaans vluchteling in Iran.

Echter heeft verzoekende partij nooit asiel aangevraagd omwille van zijn profiel als Afghaans vluchteling in Iran!

Verzoeker heeft steeds, vanaf zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaard dat hij een vrees heeft omwille van zijn bekering tot het christendom.

Dat het CGVS deze vrees aan de kant schuift, zonder hierover inhoudelijk over te motiveren, kan geenszins aanvaard worden.

Zeker gelet op de informatie in het administratief dossier, waarbij nooit enige twijfel werd geuit aan zijn profiel als christenen, doch dat deze vrees 'ondergeschikt' was aan de twijfel omtrent de nationaliteit van verzoeker.

Dat de nationaliteit van verzoeker onherroepelijk vaststaat, gelet op het voorleggen van een Afghaans paspoort!

Het komt het CGVS dus wel degelijk toe om een zorgvuldig onderzoek te voeren naar de situatie van christenen in Afghanistan teneinde een beoordeling te kunnen maken van verzoekers vrees.

b) Verzoeker loopt wel degelijk een ernstig risico op schade bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn bekering tot het christendom.

Zo blijkt uit het World Watch List 2020, een organisatie die monitort welke landen het meest onveilig zijn voor christenen, en waar Afghanistan op de 2e (!!) plaats staat van meest gevaarlijke land ter wereld voor christenen, dat er sprake is van 60% geweld op christenen.

(zie bijlage, stuk 3)

Nochtans is het recht op vrijheid van godsdienst opgenomen in het EVRM:

"(...)"

Hierdoor dient het CGVS wel degelijk een onderzoek te voeren naar een schending van verzoekers vrijheid van godsdienst en het bijhorend risico van een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Afghanistan aangezien dit nog steeds verzoekers kernrelaas betreft waarom hij internationale bescherming vraagt.

c) Dat de situatie voor christenen in Afghanistan uitermate precair en gevaarlijk is en dat zijn geloof als christen te belijden onmogelijk is in Afghanistan.

Zo oordeelde ook het EHRM op 05/11/2019 in de zaak A.A. c. SUISSE dat een terugkeer naar Afghanistan voor een christen wel degelijk een schending oplevert van artikel 3 EVRM.

Zo oordeelde het Hof:

"(...)"

Verder:

"(...)"⁴⁵

Het Hof oordeelde dat de situatie voor christenen in Afghanistan wel degelijk een schending van artikel 3 EVRM kan oplopen, als hier geen grondig onderzoek naar gevoerd werd.

In casu werd ook voor de verzoeker geen onderzoek gevoerd naar zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn geloof in het christendom, hoewel dit door verzoeker bij zijn verklaring bij zijn volgend verzoek, wel degelijk aanhaalde.

Verzoeker kan dan ook niet aanvaarden dat het CGVS- opnieuw- geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar zijn vrees voor vervolging omwille van zijn bekering tot het christendom.

d) Het Afghanistan 2019 International Religious Freedom Report liegt er niet om:

"(...)"

(zie bijlage, stuk 4)

Zo zijn er in Afghanistan 48.000 moskeeën, en geen enkele kerk.

(zie bijlage, stuk 5)

Verzoeker zal dus zelfs niet in de mogelijkheid zijn om zijn geloof te kunnen belijden in Afghanistan, gezien er ook gewoonweg geen kerken zijn!

Dat het Commissariaat-Generaal nergens in de bestreden beslissing enige verwijzing maakt naar de situatie van christenen in Afghanistan, is onaanvaardbaar.

Vanaf verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming heeft de verzoeker verklaard dat hij een vrees heeft voor vervolging omwille van zijn geloof in het christendom!

Dat het CGVS gewoonweg motiveert dat de verklaringen en documenten die verzoeker heeft afgelegd omwille van zijn bekering tot het christendom geen verband houden met zijn profiel als Afghaans vluchteling, is onredelijk en niet zorgvuldig.

Verzoeker is Afghaans staatsburger. Verzoeker is een christen.

Het komt aan het CGVS toe om hier een grondig en gedegen onderzoek naar te voeren, gelet op het ernstig risico dat verzoeker zal ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan.

e) Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor christenen in Afghanistan, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Afghanistan, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

- 4.2.3- Besluit

Verzoekende partij heeft wel degelijk kunnen aantonen dat hij een actuele vrees heeft indien hij dient terug te keren naar Afghanistan.

Niet enkel kan verzoeker eindelijk zijn nationaliteit uit Afghanistan bewijzen, door middel van het neergelegde paspoort, het algemene geweld tegen christenen in Afghanistan is van een dermate hoog niveau, dat hij bij terugkeer zich zal bevinden in een land dat wordt geteisterd door willekeurig geweld zoals omschreven in artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-Generaal schendt in de bestreden beslissing de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een fotokopie van de oude taskara van verzoekers vader (stuk 2);
- de "World Watch List 2020, Afghanistan" (stuk 3);

- het "Afghanistan 2019 International Religious Freedom Report" (stuk 4);
- het artikel "48.000 mosques, no churches" van Missions Box van 21 augustus 2019 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 3 en 9 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker zijn huidig verzoek steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoek heeft uiteengezet, dat (ii) verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde profiel van Afghaans vluchteling in Iran, dat (iii) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekers derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaarde omdat de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen en stukken geen afbreuk deden aan de essentie van de beoordeling van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, maar zijn algemene geloofwaardigheid eens te meer schaadden en dat de Raad deze motivering bevestigde, dat (iv) het origineel Afghaans paspoort uitgegeven door het Afghaanse consulaat in Bonn op 13 mei 2020 geenszins een bewijs is van verzoekers beweerde Afghaanse nationaliteit, laat staan van verzoekers voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran en het schrijven van verzoekers advocaat deze veronderstelling ondersteunt, en dat (v) verzoekers verklaringen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan of Iran vreest gedood te zullen worden omwille van zijn bekering tot het christendom, dat zijn ouders op de hoogte geraakt zijn van zijn bekering, en dat hij op zijn openbare Facebookprofiel foto's en artikels over Jezus en het christendom publiceert alsook de overige documenten die hij aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet inhoudelijk geen verband houden met het door hem aangemeten profiel

van Afghaans vluchteling in Iran, dat ongeloofwaardig bevonden werd. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het enig middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 18 mei 2016 onontvankelijk werd verklaard omdat hij geen gevolg had gegeven aan zijn oproeping door de DVZ. In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker besloot de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde profiel van in Iran geboren Afghaans vluchteling met een tijdelijke verblijfstitel in de “*amayeshprocedure*”. Het CGVS was in zijn beslissing van 26 juni 2018 naar aanleiding van het door verzoeker ingediende derde verzoek om internationale bescherming van oordeel dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt en verklaarde dit verzoek niet-ontvankelijk. Bij arrest nr. 216 514 van 7 februari 2019 verwierp de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker ter staving van zijn identiteit en Afghaanse nationaliteit een origineel Afghaans paspoort voorlegde. Hij legde tevens een originele kerkelijke verklaring neer, evenals fotokopieën van foto's van kerkelijke evenementen en van een doopbewijs ter staving van zijn bekering tot het christendom. Daarnaast legde hij een brief van zijn advocaat neer met toelichting bij de overgemaakte stukken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat deze nieuwe stukken betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"In het kader van uw vierde verzoek wenst u uw Afghaanse nationaliteit aan te tonen door middel van een origineel Afghaans paspoort uitgegeven door het Afghaanse consulaat in Bonn op 13 mei 2020. Uw Afghaans paspoort is echter geenszins een bewijs van uw beweerde Afghaanse nationaliteit, laat staan van uw voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran, in tegenstelling tot wat uw advocaat betoogt in haar schrijven. Het is immers van algemene bekendheid dat ten gevolge van de decennialange burgeroorlogen die het land geteisterd hebben, de plaatselijke registers van burgerlijke stand gedurende jaren niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden. Evenmin legt u een authentiek document neer op basis waarvan het consulaat zich kan hebben gesteund om een dergelijke nationaliteitsverklaring op te stellen en aan u te overhandigen. De eerder door u neergelegde identiteitsdocumenten werden immers vals bevonden door het CGVS. Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat het aan u overhandigde paspoort u verstrekt werd louter op basis van uw verklaringen. Het schrijven van uw advocaat, waarin zij stelt dat u zich naar het consulaat begeven hebt met de vraag een taskara en paspoort te bekomen, ondersteunt deze veronderstelling. Bovendien laat u nog steeds na de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw vorige verzoeken over uw nationaliteit, geboortedatum, familienaam, de nationaliteit van uw ouders, de geboortedatum van uw vader, ... uit te klaren. Tevens moet worden benadrukt dat u er in de loop van uw asielprocedure helemaal niet voor hebt teruggedeinsd om valse asielmotieven en valse bewijsstukken aan te brengen en zaken in te studeren om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure. Uw paspoort is dan ook niet van aard uw beweerde nationaliteit of voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran aan te tonen.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Afghanistan of Iran vreest gedood te zullen worden omwille van uw bekering tot het christendom, dat uw ouders op de hoogte geraakt zijn van uw bekering, en dat u op uw openbare Facebookprofiel foto's en artikels over Jezus en het christendom publiceert (verklaring Volgend Verzoek, d.d. 12.10.2020, vragen 17, 19 en 21) alsook met betrekking tot de overige documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet –de kerkelijke verklaring van de Protestantse Kerk van Turnhout, de foto's die van u genomen werden tijdens door de kerk georganiseerde evenementen en ceremonies, en uw doopbewijs– moet worden vastgesteld dat deze verklaringen en stukken inhoudelijk geen verband houden met het door u aangemeten profiel van Afghaans vluchteling in Iran, dat ongeloofwaardig bevonden werd."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van zijn eerdere verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker vindt het onaanvaardbaar dat zijn Afghaans paspoort "zonder pardon van tafel wordt geveegd door het CGVS" en hekelt dat hij niet werd gehoord door het CGVS en bijgevolg ook geen duidelijke verklaringen kon afleggen met betrekking tot het bekomen van zijn paspoort. Verzoeker wijst erop dat hij zijn paspoort heeft bekomen op basis van de oude taskara van zijn vader (waarvan hij een fotokopie voegt bij zijn verzoekschrift), zodat ten onrechte wordt gesteld dat dit paspoort enkel en alleen werd afgegeven op basis van zijn verklaringen. Verzoeker beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, waar hij stelt dat

hij zijn paspoort heeft bekomen op basis van de oude *taskara* van zijn vader. Wat betreft de fotokopie van de oude *taskara* van zijn vader (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) werd reeds vastgesteld dat dit een loutere kopie is waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Door dit stuk nogmaals voor te leggen toont verzoeker niet aan dat hij zijn paspoort op basis hiervan heeft bekomen. Hoe dan ook weerlegt verzoeker niet dat algemeen bekend is dat in Afghanistan de plaatselijke registers van de burgerlijke stand gedurende jaren niet werden bijgehouden of volledig vernietigd werden, noch dat hij geen authentiek document heeft neergelegd op basis waarvan het consulaat zich kan hebben gesteund om een dergelijke nationaliteitsverklaring op te stellen en aan hem te overhandigen, noch dat de eerder door hem neergelegde identiteitsdocumenten vals werden bevonden. Waar verzoeker nog laat gelden dat de commissaris-generaal nergens verwijst naar objectieve informatie op basis waarvan hij oordeelt "*dat een nationaal paspoort geen enkele bewijskracht heeft*", wijst de Raad erop dat uit de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 8, map met 'Y-verzoek', stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017) blijkt dat verschillende bronnen het betalen van steekpenningen voor het verkrijgen van (onder andere) paspoorten rapporteren en dat er een risico is dat echte maar op basis van frauduleuze wijze *taskara's* gebruikt worden om andere vormen van identiteitsdocumenten, zoals paspoorten, te verkrijgen. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn vorige verzoeken om internationale bescherming reeds bedrieglijke verklaringen aflegde over de naam en de geboortedatum van zijn vader. Met zijn betoog maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feiten of onredelijk werd geoordeeld dat ervan kan worden uitgegaan dat het aan hem overhandigde paspoort verstrekt werd louter op basis van zijn verklaringen en dat het origineel Afgaans paspoort geen bewijs is van zijn beweerde Afgaanse nationaliteit, laat staan van zijn voorgehouden profiel van Afgaans vluchteling in Iran. Verzoeker toont *in casu* niet aan dat zijn paspoort onvoldoende werd onderzocht en verwijst dan ook niet dienstig naar Europese rechtspraak. Voorts wijst de Raad erop dat artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat geen persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen over de ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus was de commissaris-generaal geenszins verplicht om verzoeker nog te horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verder toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten. Een schending van artikel 41 van het Handvest kan dan ook niet worden aangenomen.

Nu verzoeker nog steeds niet aantoont van Afgaanse nationaliteit te zijn of Afgaans vluchteling te zijn geweest in Iran, zijn zijn betoog over zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn bekering tot het christendom, de door hem ter staving van deze religieuze overtuiging voorgelegde nieuwe stukken en de algemene informatie over de situatie van christenen in Afghanistan die hij bij zijn verzoekschrift voegt *in casu* niet dienstig.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgende) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN